käggastikku wankrette wahhelt läbbi, watas kahhele polele, eddasi ja taggasi; pallus ka küllа mehhi, tedda juhhatada omma hobboſe jure. Akkasid mehhed küsſima ja järrele pärrima, kus ta hobbone jänud; mis karwa, ja kui wanna; kui ſuur; kas rammus, wöi kondine; kas ta tahta wahhetada, woi müia; kuſt kihhelkonnaſt ja wallaſt ta olla; mis küllа nimmi; kes temma ſuggulaſſed, ja kudda temma perre nimmi. Juhhan arrutas küſſijattele ſuuſt ſuhhu, ja käeſt kätte puhhas ärra, lotes, et nemmad tedda öige te peäle juhhataks; agga küllа mehhed küſſiſid ikka weel rohkem, ja tahtſid liihhemalt teada ſada, kas kaddund hobbone tuggew töteggia; kas ta wälleda jallaga; mis wiggad tal olla, ja kas ta able ſöja. Nenda lorriſeſid nemmad hulk aega, ja Juhhan unnuſtas ſelle maggusa juttoga hobboſe ja wankre ärra; jättis ommeti wimaks rahwaga Jummalaga, ja läks omma teed, wenda ülles otſima. Eddaſi minnes mötles ta keik mötted ärra ja tulletas ka wanna ruuna mele, kedda temma küllа mehhe wankre külge kinni ſiddus, et mitte tülliks ees ep olleks. Kus ſe küllamehhe wanker ja küllamees iſſe jänud, kes ſedda wöis teada? Seäl ta waene jallamees, keſt ſuurt laata, kus hobboſe mehhi tuhhande kaupa koos, ükſipäini omma ſeggaſe peaga, rahwa naeruks hooſt otſides, olleks ennem ma pöhja läinud, kui auem ſedda ſüddame wallo kanda. Wiina ja ölle



aur läks wimaks ſure murre läbbi peaſt wälja, mehhe jalg ei kommiſtand ennam ni ſaggedaſte, ja ta akkas mötlema, mis temmaga ſündind. Trahteri jure taggaſi pörates, panni temma emalt tähhele, et ſe wanna korrend raudjas, kellega ta wöida ajand, ſeälſammas ulſe ees ſeiſab. Kus hobbone, ſeal ſiis polle ta perremees ka mitte kaugel! mötles Juhhan, ja läks kermeſt eddaſi. Agga kui ſuur olli temma ehmatus, kui nähha ſai et ſe roio temma wankre ees olli ja ta täkku pölnud kusſagil. „Kus mo täk jänud, ja kus ſelle hobboſe perremees?“ kisſendas waene ſure hälega; agga ei rahwas teind teggemiſtgi. Igga ühhel olli iſſe enneſega teggemiſt ja toimetamiſt kül, kisſa ja kärra lämmatas keik ärra. Toas ei olnud linna pettiſt ka mitte keida, egga kegi ei teadnud kedda Juhhan otſis. Hindreko poja ſilmad kargaſid wet täis ja ſüdda tahtis löhki minna. „Mis nüüd iſſa ütleb, ja mis Kustas ütleb, kui ſedda nähha ja kuulda ſawad? Oh minna waene laps, mis ma nüüd tahhan tehha! Kas ſe pölle üks pea teggu! Mis ma pörane läkſin trahteri, ja mis ma jöin ſelle kurjateggia wiina! Oh ſe wötta ſind! Ta olleks täie ſuuga kurja hüüdnud ja wandunud, agga tänno temma wannemattele, kes tedda mitte ei öppetand ſedda prukima. Nörkus peaga kui laſtud warres, läks ta jälle öue. Wanna kölpjalg ſeiſis ikka weel, pea maddalas